

Tato bakalářská práce se zabývá proměnou americké zahraniční politiky v letech 1945–1948. Spojené státy se v období po konci druhé světové války nevracejí ke zdrženlivé zahraniční politice charakteristické pro takřka celou jejich historii, a naopak zůstávají aktivním hráčem ve světové politice. Nově definují své klíčové zahraničně-politické zájmy a ve snaze je ochránit i naplňovat zůstávají zaangažované takřka po celém světě. Když se navzdory počátečním nadějím amerického vedení rozpadne americko-sovětská spolupráce a vyostřené vztahy obou zemí začnou přerůstat ve studenoválečnou konfrontaci, Spojené státy své globální angažmá jen zintenzivňují. Tato práce zkoumá právě nejdůležitější aspekty tohoto přelomového vývoje americké zahraniční politiky v období od konce druhé světové války až do předvečera první berlínské krize, při čemž využívá analytického modelu neoklasického realismu. Práce se skládá ze čtyř hlavních kapitol. První kapitola popisuje teoretické ukotvení práce a především rozebírá detaily perspektivy neoklasického realismu. Druhá kapitola poskytuje statický obraz poválečného mezinárodního systému, jeho základních parametrů i Spojených států jakožto hlavního sledovaného aktéra. Zbylé dvě kapitoly pak již mapují samotné klíčové aspekty vývoje americké zahraniční politiky ve vybraném období. Zvláštní pozornost je věnována klíčovým americkým strategickým zájmům, americko-sovětským vztahům, domácí institucionální reformě, Trumanově doktríně a snahám o obnovu Evropy symbolizovaných Marshallovým plánem.